

KYRKTUPPEN

Vinter och vår • 2024 • Talvi ja kevät

Kuvat

Kansikuva Tromssa, maaliskuu 2024, Roosa Marjaniemi

Bilder

Omslagsbild Tromsø, mars 2024, Roosa Marjaniemi

Norjan suomalainen seurakunta Den finländska församlingen i Norge Den finske menigheten i Norge

Kirkens hus
Rådhusgata 1-3
0151 Oslo, Norge

Pappi Präst

+47 481 10 813
Päivi Aikasalo
paivi.aikasalo@finskekirken.no

Kirkonkukko • Kyrktuppen

2024-1
29. vuosikerta • 29. årgång
Vastaava toimittaja • Ansvarig redaktör
Roosa Marjaniemi

Bedriftstrykkeriet, Oslo

NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA
DEN FINLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE
DEN FINSKE MENIGHETEN I NORGE

Roosa

För en tid sedan reflekterade jag med en vän över hur slumpmässigt livet ibland kan verka. Små beslut i livet kan leda till stora förändringar. Om man istället för den välbekanta vägen idag går en annan väg kan man möta på helt nya saker. För att inte tala om till exempel att flytta utomlands eller börja på en ny arbetsplats. En ny miljö och nya möten leder till något nytt. Ibland kanske du undrar vart livet skulle fört dig om du hade valt annorlunda?

Tankecirkeln är oändlig. Ibland känns svåra beslut tunga och de kan kännas utmanande på ett känslomässigt plan. Det är dock fint att stanna upp och förstå att man kan lära sig något av att fatta ett beslut. Vi är på en väg av oändligt lärande. Den idén är ganska fascinerande.

Min kloka kollega Päivi berättar här i tidningen i en intervju om hur resan genom livet kan ses som en pilgrimsfärd. När du i ett vägskäl väljer en av de två vägarna, blir resan olik åt bägge håll. Resan är vad livet ger: nya möten, stunder av glädje och sorg, möjligen några utmaningar. En tidvis gropig och ojämn stig tar dig framåt, även om det krävs mer balansering. Livet bär dig vidare.

Med önskan om en solig vår och en väg full av liv!

Roosa Marjaniemi
Kommunikationsansvarig

Reflektoin jokin aika sitten tuttavani kanssa sitä, kuinka sattumanvaraiselta elämä voi joskus tuntua. Pienet päätökset elämässä voivat johtaa suureenkin muutokseen. Jos tutun ulkoilulenkin sijasta menenkin tänään eri polulle, voin kohdata aivan uusia asioita. Puhumattakaan esimerkiksi ulkomaille muuttamisesta tai uuden työn aloittamisesta. Uusi ympäristö ja kohtaamiset johdattavat uuteen. Joskus saattaa jäädä pohtimaan, että mihin elämä olisi vienyt, jos olisin valinnut toisin?

Ajatuskehä on loputon. Joskus vaikeat päätökset tuntuvat raskailta ja voivat tunnetasolla tuntua haastavilta. On kuitenkin hienoa pysähtyä sen ajatuksen äärelle, että päätösten tekeminen opettaa suuntaan tai toiseen. Olemme loputtomalla oppimisen polulla. Sehän on aika kiehtova ajatus. Viisas työkaverini Päivi puhuu lehden haastattelussa siitä, miten pyhiinvaellusmatkaa voi ajatella elämän matkaksi. Valitessa kahden polun väliltä toisen, matka tulee olemaan kummankin kohdalla erilainen. Matka on se, mitä elämä eteen tuo: uusia kohtaamisia, ilon ja surun hetkiä, mahdollisesti haasteita. Ajoittain kuoppainenkin polku vie siis eteenpäin, vaikka voi vaatia enemmän tasapainottelua. Elämä kantaa.

Aurinkoista ja elämäntäyteistä kevättä jokaisen polulle!

Roosa Marjaniemi
Viestintävastaava

Talvi ja kevät 2024

Ledare	3
Pääkirjoitus	3
Tekstiilityön opettajasta sekä kansatieteilijästä papiksi	6
Från lärare i textilarbete och etnolog till prästx	12
Merkityksellistä viestintää	20
Meningsfull kommunikation	24
Kuva ja runo • Bild och dikt	18
Jumalanpalvelukset ja tapahtumat • Gudstjänster och evenemang	28
Kirkolliset toimitukset • Kyrkliga förrättningar	32
Mahdollisuuksia tulla yhteen kerran kuussa tai useammin	33
Som pilgrim i världen	34
Pyhiinvaeltajana maailmassa	35

Uusi suomalaispappi Päivi Aikasalo nauttii uudesta kotiympäristöstään Norjassa. Finländarnas nya präst Päivi Aikasalo trivs i sin nya hemmiljö i Norge.

Seurakunnan viestintävastaava Roosa Marjaniemen matka Norjassa on kestänyt reilu vuoden. Roosa Marjaniemi, församlingens kommunikationsansvarig, har varit i Norge över ett år.

Jumalanpalvelukset ja tapahtumat
Gudstjänster och evenemang

Pyhiinvaeltajana maailmassa
Som pilgrim i världen

Tekstiilityön opettajasta sekä kansatieteilijästä papiksi

TEKSTI ROOSA MARJANIEMI

Norjan suomalaisen seurakunnan pappi Päivi Aikasalo on monessa sopassa keitetty, uteliaalla luonteella varustettu ikiliikkuja, joka kuvailee itseään pyhiinvaeltajaksi maailmalla.

Saunojen lempeät löylyt, kirpeän kylmät pulahdukset mereen, Nordmarkan luonto ja Oslon kaupungin syke. Muun muassa nämä elämykset ovat antaneet suomalaispappi Päivi Aikalalle tunteen, että Norja on tuntunut alusta alkaen oikealta paikalta. Myönteisen ensikosketuksen lisäksi muutto Utsjoelta Osloon vuoden 2023-2024 taitteessa tuntui luonteelta vaihtoehdolta.

- Ehdin olla kirkkoherrana Utsjoella noin seitsemän vuotta. Kun etsin uutta työpaikkaa, katselin erityisesti ulkomaan mahdollisuuksia. Miksi Osloon muutto tuntui luonteelta? Koska

Utsjoki on niin lähellä Norjaa. Jos olisin muuttanut Utsjoen lähikuntaan uuden työn perässä, se olisi tuntunut jotenkin oudommalta.

Päivi Aikasalo aloitti vuoden vaiheessa Norjan suomalaisen seurakunnan pappina. Aikalalle tämä on ensimmäinen ulkomaan työpaikka, vaikka hän onkin asunut ja matkustellut paljon ulkomailla. Hänelle kotimaa on ollut erityisesti nuorempana turvallisina paikkana olla ja työskennellä.

- Nuorena koin olevani aika arka ja ujo. Suomi tuntui mukavimmalta vaihtoehdolta, jonka vuoksi en ole varsinaisesti ollut töissä

Kuva: Päivi Aikasalon kuva-arkisto

muualla. Nyt vanhempana kuvailisin itseäni rauhalliseksi, kuuntelevaksi ja aika työorientoituneeksi. Elämä on myös opettanut, ettei tarvitse ujostella.

Aikasalon työorientoitunut luonne avautuu haastattelun aikana monellakin tapaa, joista voisi nostaa esiin monipuoliset työkokemukset, koulutustaustan ja halun kehittyä sekä oppia aina uutta. Hymy nousee Aikasalon kasvoille, kun hän muistelee nuoruuden ensikosketuksia työelämää.

- Opiskeluvuonna 80-luvulla olin Kouvolas-

sa makkaratehtaalla. Jos jotain opin, niin sen, että nakki on parhaimmillaan tuoreena ja purettaessa kuuluu mukava napsahdus. Sen jälkeen aloin satunnaisesti tekemään itse makkaraa kotona. Abikeväänä olin Mallasjuomalla pullottamassa limsaa. Mieleeni tulee myös siivoojan työt. Nämä eivät ehkä olleet niitä kivoimpia hommia, joita olen tehnyt.

Aikasalo valmistui tekstiilityön opettajaksi vuonna 1989 ja sai töitä Kouvolan peruskoulusta. Ensimmäinen vuosi oli luonnollisesti täynnä oppimista ja virheitä. Toinen vuosi sujui helpommin, kolmas meni rutiinilla ja neljäntenä

työ puudutti. Aikasalo pohti, että mitä seuraavaksi.

- Tajusin, että kaipaen haasteita. Nyt myös ymmärrän, että on ollut rikkaus kokeilla erilaisia töitä ja vaihtaa välillä maisemaa. Eri työpaikoissa voi oppia eri ihmisiltä ihan valtavasti.

Tekstiilityön opettamisen ohella Aikasalo opiskeli itselleen toisen ammatin, kansatieteen tutkinnon. Eikä aikaakaan, kun uusi maise-manvaihdos tuli, tosin hieman erilainen kuin ensi-istumalta olisi ajatellut. Aikasalo muutti silloisen miehensä ja 9-vuotiaan Eve tyttärensä kanssa Israeliin vuonna 1995. Aiksalon aviomies toimi rauhanturvaajana Libanonissa.

- Asuimme kibbutsissa. Se on eräänlainen israelilainen yhteisöasumisen muoto. Sitä voisi kuvailla pieneksi kyläksi, jossa erilaiset viljelmät tuottivat rahaa. Oli siellä myös hotelli ja turisteja. Toimin siellä jonkin aikaa Suomi-koulun opettajana. Vuosi oli raskas; vastuu oman lapsen kasvamisesta ja sopeutumisesta vei voimia. Vuonna 1996 alkoi myös Vihan hedelmät -sotilasoperaatio, jossa Israel tulitti Hizbollahin joukkoja Libanonin puolelle. Suomalaiset rauhanturvaajat, mukaan lukien silloinen mieheni, eivät saaneet tulla rajan yli Israeliin. Oli hyvin vaikea ajatella, että ymmärtäisin Israelin tarkoituksperiä, erityisesti kun oma mieheni oli tulitus-vyöhykkeellä.

Ulkomaanvuoden jälkeen Aikasalo perheineen muutti pääkaupunkiseudulle Suomeen. Hän totesi, ettei kahden tutkinnon kanssa aio palata peruskoulun opettajaksi. Aikasalo oli väsynyt ulkomaanvuodesta, etsi töitä ja päätti aloittaa väitöskirjan kirjoittamisen. Työpaikka löytyi lopulta Helsingin yliopistosta, kansatutkimuksen yliopiston lehtorina.

- Nautin työstä kovasti. Vastuullani oli kansatutkimuksen opetus, tekstiiliperille sekä tekstiilin ja pukeutumisen historia. Opetin yliopistossa noin 10 vuotta. Vuosien opettamisen ja väitöskirjan valmistumisen aikoihin aloin miettimään uudelleen, että mitä seuraavaksi opiskelisin.

Jälleen halusin uusia haasteita.

Väitöskirjan valmistumisen aikoihin Aikasalo luki erään teologin elämäkertaa. Kirjassa teologi toi esille muun muassa sen, että jos voisi valita opiskelualan uudelleen, hän valitsisi edelleen teologian. Aiksalon mielenkiinto tieteenalaa kohtaan kasvoi.

- En ole missään vaiheessa kokenut suurta herätystä tai kääntymystä vaan kasvanut kristillisessä perheessä ja samalla kasvanut myös uskoon. Teologia alkoi kiehtomaan valtavasti ja hain opiskelemaan alaa valintakokeiden kautta vuonna 2003. Pääsin sisään ja opiskelin yliopistotyön ohella. Koen, että teologian opinnot antoivat yleisesti ajattelun aihetta sekä hyviä eväitä työhön.

Ensimmäinen Aiksalon papin virka oli Hämeenlinnassa ja tämän jälkeen lähikunnissa Hattulassa, Lempäälässä ja Tammelassa. Viimeisin sekä pisin virka oli Utsjoella. Siellä Aikasalo otettiin pääosin myönteisesti vastaan. Alueella on konservatiivisuutta sekä esikoislestaadiolaisuutta, jonka vuoksi Aikasalo jakoi naispappina myös mielipiteitä, mutta kokee Utsjoella vietettyjen vuosien olleen eräänlainen pyhiinvaellus.

Termin pyhiinvaeltaja käyttäminen kyseisessä asiayhteydessä oli mielenkiintoinen ja herätti haastattelijassa lisäkysymyksiä: Miksi kokemus on verrattavissa pyhiinvaellukseen? Mitä pyhiinvaellus Aiksalolle tarkoittaa?

- Kuvailen itseäni pyhiinvaeltajana. Olen ollut muutamilla merkittävillä pyhiinvaelluksilla ja ne ovat vaikuttaneet asenteisiin elämää kohtaan. Ensimmäinen varsinainen pyhiinvaellukseni tapahtui Santiagon tiellä Espanjassa vuonna 2006. Myöhemmin tein uuden reissun ja kävelin Santiagon tietä Ranskassa noin 800 kilometriä. Vuonna 2015 kävelin Oslost Trondheimiin, 600 kilometriä. Seuraavana vuonna olin kävelemässä Kanadassa. Utsjoelle lähdin samalla mentaliteetilla kuin pyhiinvaellukselle; tämä on oma matkansa ja ei voi tietää mitä

eteen tulee. Matkalla tapaa uusia ihmisiä ja kohtaamiset voivat olla merkityksellisiä. Joskus ”polulta” voi eksyä ja asiat mennä pieleen. Aina löytyy kuitenkin apua ja hyviä ihmisiä, oli kyse pyhiinvaelluksesta poluilla keskellä erämaata tai elämästä ylipäätään.

Aikasalon mielestä koko elämä on pyhiinvaellusta. Tällä hetkellä Norja on eräänlainen pyhiinvaellusmatka. Hän kuvailee, että ajatus-tapa pyhiinvaelluksesta antaa luottamusta elämään. Aikasalo haluaa rohkaista niitä, joilla on kiinnostus lähteä pyhiinvaellukselle.

-Jos ajatus pyhiinvaellukselle lähtemisestä kiinnostaa, niin silloin matka kannattaa toteuttaa. Sanoisin, että monelle syy lähteä on jonkin etsintä. Voi olla niin sanotusti tienhaarassa omassa elämässä. Pelkästään halu nauttia luonnosta ja ulkoilusta voi olla hyvä syy. Koke-

mus voi myös antaa vapauden ja riippumattomuuden tunnetta.

Jossain kohtaa Aikasalo haluaa jälleen lähteä kävelemään pyhiinvaelluksen hengessä. Seuraava Aikasalon mahdollinen reitti kulkee Etelä-Saksasta Roomaan Alppien yli. Hän henkäisee syvään ja jää miettimään kyseisen reitin upeita vuoristomaisemia.

Liikkuminen on Aikasalolle luontevaa ihan arjenkin keskellä. Mieleisiä liikuntamuotoja ovat lenkkeily, hiihtäminen ja uiminen. Vapaa-aika kuuluu lisäksi lukemisen, äänikirjojen, kotihommien ja ruuanlaiton parissa. Ystävien tapaaminen on myös mukavaa ja Aikasalolla käy välillä Suomi-vieraita kylässä.

-Tykkään myös matkustella ja nähdä uusia paikkoja, kun siihen on mahdollisuus. Joi-

Kuva: Päivi Aikasalon kuva-arkisto

Päivi ja hänen miehensä Juha Itävallassa.

Päivi och hennes man Juha i Österrike.

Kuva: Päivi Aikasalon kuva-arkisto

takin kokemuksia voisin mainita. Esimerkiksi teologian opintojen aikana olin vuoden Irlannissa ja opiskelin katolista teologiaa. Vuonna 2022 olin 5 kuukautta vuorotteluvapaalla. Ensimmäiset 1,5 kuukautta olin puolalaisessa luostarissa vapaaehtoistyöntekijänä ja opetin englantia Ukrainasta tulleille pakolaisille, jotka pääosin olivat lapsia. Auttelin siellä järjestämään myös viriketoimintaa. Tämän jälkeen trefasin mieheni Juhan Pariisiin lentokentällä ja matkustelimme eri paikoissa, kunnes jatkoin matkaa ystäväni työ Etelä-Saksaan.

Nykyisen miehensä Aikasalo tapasi Utsjoella. Juha toimi Utsjoen seurakunnassa nuorisotyönohjaajana ja sen jälkeen suntiona.

- Utsjoelle muuttamisen aikaan silloinen mieheni totesi, ettei lähde mukaan. Elämämme ajautui erilleen ja nykyisin olemme ystäviä. Nykyisen mieheni Juhan tapasin töiden kautta. Ajan kuluessa vain huomasimme, että välillämme on jotain. Näimme toisiamme luonnollisesti kirkossa ja se oli ihana paikka aina tavata. Naimisiin menimme Helsingissä Johanneksen kir-

kossa. Suunnitelmana on, että Juha muuttaa Utsjoelta Osloon, kunhan käytännön järjestelyt ovat siinä pisteessä. Juha on myös yrittäjä Utsjoella, joten siihen liittyvät asiat täytyy saada järjesteltyä ennen muuttamista.

Tällä hetkellä Aikasalon ajatukset ovat luonnollisesti uudessa työssä, Norjan suomalaisen seurakunnan palveluksessa. Aikasalo haluaakin lähettää terveiset suomalaisille eri puolella Norjaa.

- Toivoisin kovasti, että täällä asuvat suomalaiset ottaisivat minuun yhteyttä. Saa laittaa sähköpostia tai soittaa matalalla kynnyksellä erilaisissa yhteyksissä ja elämäntilanteissa. Ihmiset ovat todella hajallaan ympäri Norjaa ja se on tietysti haaste. Olisi mahtavaa tutustua täällä eläviin suomalaisiin paremmin.

Från lärare i textilarbete och etnolog till präst

TEXT ROOSA MARJANIEMI

Päivi Aikasalo, präst i Den finländska församlingen i Norge, är ett ihopkok utan dess like, nyfiken till naturen och alltid på resande fot. Självs beskriver hon sig som en pilgrim i världen.

Milda bad i bastur, bitterkalla dopp i havet, naturen i Nordmarka och pulsen i Oslo City. Bland annat dessa erfarenheter har gett den finländska prästen Päivi Aikasalo känslan av att Norge har känts helt rätt ifrån början.

Förutom den positiva första kontakten verkade det som ett naturligt alternativ att flytta från Utsjoki till Oslo vid årsskiftet 2023-2024.

Jag hann vara kyrkoherde i Utsjoki i cirka sju år. När jag sökte nytt jobb tittade jag särskilt på möjligheter utomlands. Varför kändes det naturligt att flytta till Oslo? För att Utsjoki ligger så nära Norge. Om jag däremot hade flyttat efter arbete till någon närliggande kommun så hade det på något sätt känts konstigare.

Päivi Aikasalo började vid årsskiftet som präst i Den finländska församlingen i Norge. Det här är Aikasalos första jobb utomlands,

även om hon har bott och rest mycket utomlands. För henne har hemlandet varit det säkraste stället att uppehålla sig och arbeta på, särskilt när hon var yngre.

När jag var ung kände jag att jag var ganska skygg och blyg. Finland kändes som det bekvämare alternativet, därför har jag faktiskt inte jobbat någon annanstans innan. Nu som vuxen skulle jag beskriva mig själv som lugn, lyttande och ganska arbetsinriktad. Livet har också lärt mig att inte vara blyg.

Den arbetsorienterade karaktären hos Aikasalo avslöjas under intervjun på många sätt. Man kan särskilt lyfta fram de mångsidiga arbetserfarenheterna, utbildningsbakgrunden och viljan att utvecklas och alltid lära sig nya saker. Ett leende sprider sig på Aikasalos läp-

Aikasalo kom först som vuxen in i prästens karriären.
Päivi Aikasalo päätyi papin uralle aikuisiällä.
Bild: Roosa Marjaniemi

par när hon minns ungdomens första möten med arbetslivet.

Under en del kort period i studietiden på 80-talet jobbade jag också på en korvfabrik i Kouvola. Om jag lärde mig något där så är det att knackkorven smakar bäst när den är färsk och när man biter i den så hörs ett fint knäckande ljud. Efter det här började jag då och då göra min egen korv hemma. Abiturientvåren var jag på Mallasjuomat och tappade upp läsk. Jag minns också städjobben. Just städandet var kanske inte de trevligaste jobbet jag haft.

Aikasalo tog examen som textillärare 1989 och fick jobb på en grundskola i Kouvola. Det

första året var naturligtvis fullt av lärande och misstag. Andra året gick det lättare, det tredje slog rutinerna in och det fjärde året smakade trä. Aikasalo undrade vad hon skulle göra härnäst.

-Jag insåg att jag saknade utmaningar. Nu förstår jag också att det har varit en välsignelse att få prova på olika jobb och byta omgivning från tid till en annan. Man kan lära sig mycket av olika människor och på varierande arbetsplatser.

Jämsides med undervisningen i textilarbete studerade Aikasalo till ett annat yrke, hon tog examen i etnologi. Och det gick inte lång tid

Bild: Päivi Aikasalos fotoarkiv

innan ett nytt tillfälle till att vidga vyerna bjöd sig, om än lite annorlunda än det hon först hade trott. Aikasalo flyttade 1995 till Israel med sin dåvarande man och sin 9-åriga dotter Eve. Aikasalos man arbetade inom de fredsbevarande styrkorna i Libanon.

-Vi bodde i en kibbutz. Det är en sorts israelisk form av kollektivt boende. Det skulle kunna beskrivas som en liten by där de olika grödorna ger intäkter. Där fanns också ett hotell och turister. Jag arbetade där ett tag som lärare på Suomi-skolan. Året var tungt; ansvaret med att uppföstra sitt eget barn och få hen-

ne till att anpassa sig tog krafter. År 1996 inledes också den militära operationen Grapes of Wrath, där Israel sköt Hizbollahs styrkor på den libanesiska sidan. De finska fredsbevarande styrkorna, inklusive min dåvarande man, fick inte passera gränsen till Israel. Det var väldigt svårt för mig att tänka mig att jag skulle förstå Israels avsikter, speciellt när min egen man befann sig i skottlinjen.

Efter året utomlands flyttade Aikasalo och hennes familj till huvudstadsregionen i Finland. Hon konstaterade att hon inte tänkte

återgå till att vara grundskollärare med två examina. Aikasalo var trött efter sitt år utomlands, sökte arbete och bestämde sig för att börja skriva sin avhandling i etnologi. Till sist fick hon jobb vid Helsingfors universitet, som lektor i slöjd- och hushållsvetenskap.

Jag trivdes väldigt bra med jobbet. Jag ansvarade för undervisningen i etnologi, slöjd-historia samt textil- och beklädnadshistoria. Jag undervisade på universitetet i cirka 10 år. Runt tiden av år av undervisning och slutförandet av min avhandling började jag igen fundera på vad jag skulle studera härnäst. Återigen ville jag ha nya utmaningar.

Ungefär när hon avslutade sin avhandling läste Aikasalo en teologs biografi. I boken tog teologen bland annat upp att om han på nytt skulle få välja studieområde så skulle han ändå välja teologi. Aikasalos intresse för ämnet växte.

Jag har inte vid något specifikt tillfälle upplevt något stort uppvaknande eller omvändelse, utan jag växte upp i en kristen familj och samtidigt växt i tro. Teologi blev väldigt fascinerande och jag ansökte om studieplats genom

inträdesproven 2003. Jag kom in och studerade vid sidan av mitt universitetsarbete. Jag upplever att teologistudierna generellt gav mig en tankeställare och gott grundlag till jobbet.

Den första tjänsten som präst hade Aikasalo i Tavastehus och därefter i de närliggande kommunerna Hattula, Lempäälä och Tammela. Den sista och längsta tjänsten var i Utsjoki. Där mottogs Aikasalo för det mesta positivt. Det finns konservatism i området och gammallæstadianism, varför Aikasalo också delade åsikter som kvinnlig präst, men hon upplever ändå att åren i Utsjoki var en slags pilgrimsfärd.

Att använda termen pilgrim i det här sammanhanget var intressant och väckte ytterligare frågor hos intervjuaren: Varför är den här upplevelsen jämförbar med en pilgrimsfärd? Och vad innebär en pilgrimsfärd för Aikasalo?

-Jag beskriver mig själv som en pilgrim. Jag har varit på några betydande pilgrimsfärder och de har påverkat min inställning till livet. Min första egentliga pilgrimsvandring ägde rum på vägen till Santiago i Spanien 2006. Senare gjorde jag en ny resa till Santiago men från

"Jag beskriver mig själv som en pilgrim. Jag har varit på några betydande pilgrimsfärder och de har påverkat min inställning till livet." Berättar Päivi.

Bild: Päivi Aikasalos fotoarkiv

Frankrike på cirka 800 km. År 2015 gick jag från Oslo till Trondheim, 600 km. Året därpå vandrade jag i Kanada.

Jag åkte till Utsjoki med samma mentalitet som till en pilgrimsfärd; det här är en egen resa och du kan inte veta vad som väntar. På vägen träffar du nya människor och mötena kan visa sig att bli meningsfulla. Ibland kan man irra sig av stigen och det kan gå riktigt fel. Däremot finns det alltid hjälp att fås och man möter på gott folk, oavsett om det är en pilgrimsfärd på stigar mitt igenom öknerna eller på vägen genom livet i allmänhet.

Enligt Aikasalo är hela livet en pilgrimsfärd. För tillfället är Norge för henne en sorts pilgrimsfärd. Hon beskriver att sättet att tänka kring en pilgrimsfärd ger tilltro till livet. Aikasalo vill uppmuntra de som är intresserade att bege sig på pilgrimsfärd.

Om tanken på att åka på pilgrimsfärd intresserar dig, är resan värd att göra. Jag skulle säga att för många är anledningen till att man beger sig iväg sökandet efter något. Du kanske står vid ett vägskäl i ditt liv så att säga. Bara viljan att njuta av naturen och utomhusaktiviteter kan vara en bra anledning. Upplevelsen kan också ge en känsla av frihet och självständighet.

Vid något tillfälle vill Aikasalo igen ge sig ut i pilgrimsfärdens anda. Nästa möjliga rutt för Aikasalo går från södra Tyskland till Rom över Alperna. Hon drar ett djupt andetag och stannar upp för att tänka på det underbara bergslandskapet längs den rutten.

För Aikasalo är det naturligt att röra på sig som en del av vardagen. Favoritformerna till träning är jogging, skidåkning och simning. Fritiden går också åt till att läsa, lyssna på ljudböcker, göra hushållsarbete och laga mat. Att träffa vänner är också trevligt och Aikasalo har ibland gäster från Finland på besök.

Jag gillar även att resa och se nya platser när jag har chansen. Jag skulle kunna nämna

några upplevelser. Till exempel tillbringade jag under mina studier i teologi ett år i Irland och studerade katolsk teologi. År 2022 var jag alterneringsledig i 5 månader. De första 1,5 månaderna var jag i ett polskt kloster som volontär och lärde ut engelska till flyktingar från Ukraina, som mestadels var barn. Jag hjälpte också till att organisera aktiviteter där.

Efter det träffade jag min man Juha på flygplatsen i Paris och vi reste runt till olika platser tills jag fortsatte min resa till mina vänner i södra Tyskland.

Aikasalo träffade sin nuvarande man i Utsjoki. Juha arbetade i Utsjoki församling som handledare för ungdomsarbete och efter det som kyrkvaktmästare.

-Vid flytten till Utsjoki uppgav min dåvarande man att han inte skulle följa med. Våra liv gled isär och idag är vi vänner. Jag träffade min nuvarande man Juha genom jobbet. Allt eftersom tiden gick märkte vi bara att det var något mellan oss. Vi sågs naturligtvis i kyrkan och det var en underbar plats att alltid träffas på. Vi gifte oss i Helsingfors i Johanneskyrkan. Planen är att Juha ska flytta från Utsjoki till Oslo, när de praktiska arrangemangen ordnar sig. Juha är även företagare i Utsjoki, så de därtill relaterade förhållandena måste ordnas innan flytten kan förverkligas.

För tillfället är Aikasalos tankar naturligtvis på det nya jobbet, på tjänsten i Den finländska församlingen i Norge. Aikasalo vill skicka sina hälsningar till finländare i olika delar av Norge.

-Jag skulle väldigt gärna vilja att ni finländare som bor här kontaktar mig. Du kan skicka e-post eller ringa mig spontant i olika sammanhang och livssituationer. Folk är verkligen utspärda runt om i Norge och det är förstås en utmaning. Det skulle vara fantastiskt att lära känna finländarna som bor här bättre.

Koko aurinkoisesta maailmastamme

toivon vain puutarhasohvan

jolla kissa paistattaa päivää...

Siinä minä istuisin

sylässäni kirje,

yksi ainut pieni kirje.

Sellainen on minun haaveeni.

Edith Södergran: Dikter, 1916, suom. Uuno Kailas

Merkityksellistä viestintää

TEKSTI PÄIVI AIKASALO

Roosa Marjaniemi tekee viestintää Norjan suomalaisessa seurakunnassa. Luonto on maaseudulta kotoisin olevalle Roosalle tärkeä. Vaikka eläminen kaupungin sykkeessä tuntuu tällä hetkellä parhaimmalta, Roosa lähtee mielellään metsään tai vuoristoon liikkumaan.

Kuva: Päivi Aikasalo

Roosa Marjaniemi istuu hymyillen sohvilla Oslossa Kirkon talon työhuoneessa punaisten kenkiensä kanssa.

- Olen yllättynyt siitä, kuinka helppo minun on ollut sopeutua työhön, työyhteisöön, ihmisiin ja Norjaan. Kaikkialla on ollut lämmin vastaanotto.

Näin 27-vuotias Roosa kuvaa kulunutta vuotta seurakunnan viestintävastaavana.

Maalaistalosta maailmalle

Roosa kasvoi maalaistalossa Pomarkussa Porin lähellä. Vanhemmat ovat maatalousyrittäjiä. Koti on maitotila ja Roosalla on yksi isovel-

ja kaksi pikkuveljeä.

- Kun olin lapsi, olin mielelläni mukana vanhempiani kanssa navetassa. Kiipeilin lehmien selkään ja hypin paalien päällä veljeni kanssa ja kaikkea muuta mitä maatalossa voi vain keksiä. Minusta tuntuu, että olin koko lapsuuteni ulkona, pelloilla ja metsissä veljeni ja serkkujeni kanssa, Roosa kertoo.

Hiihtoa ja urheilua

Perheessä urheiltiin ja Roosakin on harrastanut kilpaurheilua.

- Hiihto ja yleisurheilu olivat lajejani. Äitini oli ampumahiihtäjä, ja olen paljon treenannut

isoveljeni kanssa. Hän on ollut treenikaverini esimerkiksi hiihto-, polkupyörä- juoksu ja rullasuksilenkeillä.

Roosa lopetti hiihtouran lukion loppupuolella. Välivuoden jälkeen alkoivat viestinnän yliopisto-opinnot Tampereella. Elämään ei vain mahtunut kaikkea ja jostain oli luovuttava. Kilpailu yleisurheilussa jäi kuitenkin elämään vielä muutamiksi vuosiksi.

Urheilu jäi kilpailamisen jälkeen elämään, mutta voimavaraksi.

- Hiihdän mielelläni myös täällä Oslossa. Lisäksi käyn juoksulenkeillä, retkeilen ja uin sekä kesällä että talvella. Oslossa on hyvät saunat ja rannat tässä ihan vieressä, Roosa kertoo.

Urheilun myötä Roosa toimi sekä vapaaehtoisena että erilaisissa työtehtävissä urheiluseurassa noin neljän vuoden ajan ennen Norjaan muuttoa. Urheiluseurassa pääsi tekemään monipuolisesti vähän kaikkea.

- Ohjasin lapsia ja nuoria urheilukoulussa, tein viestintää ja toimin nuorisotoiminnanjohtajana. Aloin myös selostamaan urheilukilpailuja, joita edelleenkin saatan satunnaisesti tehdä Suomessa vieraillessa.

Nyt Roosa asuu Oslossa keskustassa ja nauttii siitä, että saa elää kaupungin sykkeessä. Positiivinen puoli on myös se, että luonto on lähellä.

Kuva: Päivi Aikasalo

Merkityksellisiä kokemuksia

Välivuotena ennen yliopisto-opintoja Roosa toimi au pairina Paraguayssa.

- Tuo aika opetti itsenäisyyttä ja lisäksi tapasin ihania ihmisiä vaikka pieniä vastoinkäymisiäkin sattui. Se kuitenkin on osa matkustamista. Nautin sinä aikana vapauden tunteesta, Roosa kertoo.

Töiden tekemisen lisäksi hän pääsi matkustelemaan Boliviassa ja Brasiliassa. Kokemuksesta jäi erityisesti mieleen ikimuistoinen uudenvuoden yö Rion rannoilla sekä paraguaylaisten myönteinen elämänsäsenne, joka ei liittynyt omistamiseen tai titteleihin.

- Positiivisuus kumpusi ihmisistä köyhyyden ja kurjuuden keskellä. Asiat eivät aina olleet hyvin, mutta ihmisistä kumpusi iloa, Roosa kuvaillee ja jatkaa, että tuosta asenteesta hän halusi ottaa oppia.

Roosa kuvaa itseään seikkailu- sekä kilpailuhenkiseksi.

- Menen usein haasteita kohti, hän kertoo ja jatkaa esimerkillä.

- Koen, että minussa oli nuorena aika paljon ujoutta ja jännitin esiintymistä. Halusin kuitenkin kääntää esiintymisen vahvuudeksi ja se oli yksi syy hakea viestinnän linjalle. On varmasti koulutuksen että aikuistumisen ansiota, että koen jännittämisen nykyään monessa tilanteessa kutkuttavana tuntemuksena, joka ei tunnu ikävältä.

Villapaitoja ja äänikirjoja

Roosan harrastuksiin kuuluu myös kutominen.

- Viime talvena syntyi kaksi villapaitaa. Tänä talvena olen tehnyt vain kaulahuivin ja pipon. Lisäksi koen leipomisen ja ruuanlaiton laitton terapeuttiseksi ja rentouttavaksi, hän kertoo. Roosa kuuntelee myös äänikirjoja. Delia Owensin ”Suon villi laulu”, Waris Dirien ”Aavikon kukka” ja Heather Morrisin ”Auschwitzin ta-

tuojia” ovat olleet mieleenpainuvia kuuntelukokemuksia.

- Lisäksi pidän elämäkerroista, Roosa jatkaa ja mainitsee kuunnelleensa norjalaisen Therese Johaugin hiihtouraa koskevan kirjan, joka oli oikein mielenkiintoinen.

Tärkeää viestintätöitä

Roosan tehtäviin viestintävastaavana kuuluu mm. verkkosivujen ylläpito, sosiaalisen median päivittäminen, Kirkonkukko-lehden toimitaminen sekä tapahtumisen suunnittelua ja organisoimista. Työ on luovaa, viestintä on mieluista ja Roosa tekee toimistotöitä Oslossa, mutta matkustaa toisinaan eri puolille Norjaa.

- Norjan kaunis luonto yllättää aina. Vuoden 2023 mukavin matka oli Pykeijaan Jäämeren rannalle. Siellä oli sympaattinen pieni suomalainen yhteisö kaukana kaikesta. Pykeijassa järjestettiin norjalais-suomalaiset kulttuuripäivät, johon seurakunta osallistui muun muassa

jumalanpalveluksen toteuttamisen merkeissä, Roosa toteaa.

Roosa kertoo nuoruudessaan tehneensä töitä myös esimerkiksi kaupoissa, hautausmaalla, huoltoasemalla, siivoajana, urheiluliik-
keessä ja radiossa. Urheiluseuratyö oli kuitenkin erityisen antoisaa. Roosa kokee nykyisen työn olevan merkityksellistä ja antavan iloa suomalaisille Norjassa.

Onko ikävä?

Roosa on viihtynyt niin hyvin Norjassa, että Suomesta ei tarvitse ikävöidä kovin monia asioita.

- Eniten kaipaavat koiria, vanhempieni Ritu-koiraa ja veljeni Topia ja Neoa. Tietysti kaipaavat myös läheisiään ja perhettään. Ja vähän myös Suomen kauppojen gluteenittomien tuotteiden valikoimaa, Roosa naurahtaa.

Koirat ovat Roosa Marjaniemelle lähellä sydäntä.

Kuva: Roosa Marjaniemen kuva-arkisto

Meningsfull kommunikation

TEXT PÄIVI AIKASALO

Roosa Marjaniemi är kommunikationsansvarig i den finländska församlingen i Norge. Naturen är viktig för Roosa, som kommer från landsbygden. Att bo i stan känns just nu mycket bra, men Roosa gillar att åka till skogen eller bergen för att sporta.

Bild: Päivi Aikasalo

Roosa Marjaniemi sitter och ler i soffan i arbetsrummet på Kirkens Hus i Oslo i sina röda skor.

- Jag är förvånad över hur lätt det har varit för mig att anpassa mig till jobbet, arbetsgemenskapen, människorna och Norge. Det har varit ett varmt emottagande överallt. Så beskriver 27-åriga Roosa det gångna året som församlingens kommunikationsansvarig.

Från bondgården till världen

Roosa växte upp i en bondgård i Pomarkku nära Björneborg. Föräldrarna är jordbruksföretagare. Hemmet är en mjölkgård och Roosa har en storebror och två yngre bröder.

- När jag var barn gillade jag att gå med mina föräldrar i ladugården. Jag klättrade upp på ryggen till korna och hoppade på balar med mina bröder och allt annat man kan tänka sig på gården. Jag känner att jag tillbringade hela min barndom utomhus, på fälten och i skogarna med mina bröder och kusiner, berättar Roosa.

Skidåkning och sport

Det sportades inom familjen och Roosa har också själv varit involverad i tävlingsidrott. Skidåkning och friidrott var mina grenar. Min mamma var skidskytteåkare och jag har tränat med min storebror. Han har varit min tränings-

kompis i till exempel skidåkning, cykling, löpning och rullskidåkning. Roosa avslutade sin skidkarriär i slutet av gymnasiet. Efter ett sabbatsår började universitetsstudierna inom kommunikation och media i Tammerfors. Det fanns inte plats för allt i livet och något fick ge vika. Tävllandet inom friidrotten höll hon dock vid liv i några år till. Efter tävllandet finns sporten kvar i livet, men numera som en källa till styrka.

- Jag skidar gärna också här i Oslo. Dessutom joggar jag, vandrar och badar både sommar och vinter. Oslo har bra bastur och stränderna ligger här alldeles nära, säger Roosa.

Genom idrotten arbetade Roosa både som vo-

lontär och i olika jobb i en idrottsförening i cirka fyra år innan hon flyttade till Norge. I idrottsföreningen kunde man göra lite av varje.

- Jag handledde barn och unga på idrottsskolan, jag tog hand om kommunikationen och fungerade som ansvarig för ungdomsarbete. Jag började referera idrottstävlingar och det gör jag fortfarande ibland när jag besöker Finland.

Nu bor Roosa i centrala Oslo och trivs med att kunna leva i stadens puls. Det positiva är också att det är nära till naturen.

Meningsfulla upplevelser

Under sabbatsåret innan universitetsstudierna

I Roosas arbetsuppgifter som kommunikationsansvarig ingår bl.a. underhåll av webbsidorna, uppdatering av sociala medier, utgivning av tidningen Kyrktuppen samt evenemangsplanering och organisation.

Bild: Päivi Aikasalo

arbetade Roosa som au pair i Paraguay.

- Den tiden lärde jag mig att bli självständig och jag träffade också underbara människor även om jag också träffade på några motgångar. Men sånt hör resandet till. Under den tiden njöt jag av känslan av frihet, utropar Roosa. Förutom att arbeta reste hon i Bolivia och Brasilien. Hon minns särskilt den minnesvärda nyårsaftonen på stränderna i Rio och paraguayanernas positiva inställning till livet, som inte var relaterad till ägande eller titlar.

-Människorna utstrålade positivitet mitt i fattigdom och misär. Deras liv var inte alltid enkelt, men folk andades av glädje, funderar Roosa och fortsätter att hon gärna ville ta till sig den inställningen. Roosa beskriver sig själv som äventyrlig och tävlingsinriktad.

- Jag tar ofta utmaningar, säger hon och

fortsätter med ett exempel.

- När jag var ung var jag blyg och nervös för att uppträda. Jag ville dock bemästra de känslorna och det var en av anledningarna till att jag sökte mig till medialinjen. Det är verkligen tack vare min utbildning och det att jag blivit vuxen som jag idag upplever att spänning i många situationer är en kittlande känsla som inte känns tråkig.

Tröjor och lydböcker

Stickandet hör också till Roosas fritidsintressen. Två tröjor blev det förra vintern. I vinter har jag bara stickat en halsduk och en mössa. Dessutom tycker jag att bakning och matlagning kan vara terapeutiskt och avkopplande, säger hon. Roosa lyssnar också på lydböcker. Delia Owens "Där kräftorna sjunger", Waris Dirie "En blomma i Afrikas öken" och Heather Morris' "Tatueraren i Au-

schwitz" har varit minnesvärda lyssningsupplevelser.

- Jag gillar också biografier, fortsätter Roosa och nämner att hon har lyssnat på en bok om norskan Therese Johaug's skidkarriär, vilket var riktigt intressant.

Viktigt kommunikationsarbete

I Roosas arbetsuppgifter som kommunikationsansvarig ingår bl.a. underhåll av webbsidorna, uppdatering av sociala medier, utgivning av tidningen Kyrktuppen samt evenemangsplanering och organisation. Arbetet är kreativt, kommunikationen är trevlig och Roosa arbetar på ett kontor i Oslo, men reser ibland till olika delar av Norge.

- Norges vackra natur överraskar alltid. Den trevligaste resan 2023 var till Bygøyenes vid Is-havets strand. Där fanns en sympatisk liten finsk koloni långt borta ifrån allt. I Bygøyenes anordnades norsk-finska kulturdagar där församlingen del-

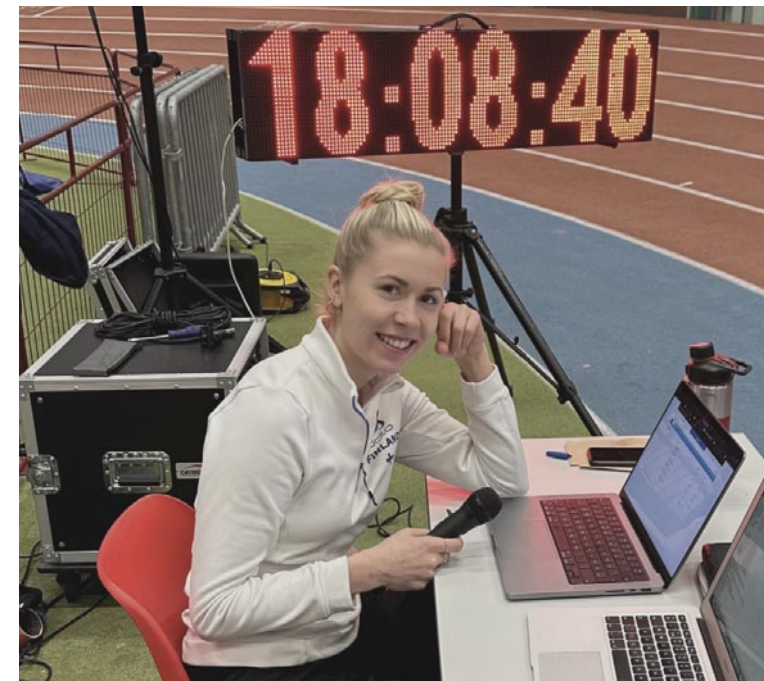
tog bland annat med att arrangera en gudstjänst, uppger Roosa.

Roosa berättar att hon i sin ungdom även jobbade i butiker, på en kyrkogård, på en bensinmack, som städerska, i en sportaffär och på radion. Arbetet på idrottsföreningen var dock det mest intressanta. Roosa känner att hennes nuvarande jobb är meningsfullt och hon upplever att det sprider glädje bland finländare i Norge.

Saknar du något?

Roosa har trivts så bra i Norge att hon inte behöver sakna mycket från Finland.

- Jag saknar hundarna mest, mina föräldrars hund Ritu och mina bröders hundar Topi och Neo. Självklart saknar jag också mina nära och kära samt familjen. Jag saknar också lite grann de finska butikernas urval av glutenfria produkter.

Genom idrotten arbetade Roosa både som volontär och i olika jobb i en idrottsförening i cirka fyra år innan hon flyttade till Norge. I idrottsföreningen kunde man göra lite av varje. "Jag handledde barn och unga på idrottsskolan, jag tog hand om kommunikationen och fungerade som ansvarig för ungdomsarbete. Jag började referera idrottstävlingar och det gör jag fortfarande ibland när jag besöker Finland."

Bild: Roosa Marjanienis fotoarkiv

KEVÄÄN JA KESÄN 2024 TAPAHTUMIA

Oslo: Messu su 14.4. klo 15.00
Margaretakyrkan, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Oslo: Ruskon seurakunnan vierailu 16.4.2024 klo 14.00
Holmenkollveien 142, 0791 Oslo

Stavanger: Vaellus ja hartaushetki Preikestolenissa la 20.4. klo 13.00
Preikestolvegen 521, 4105 Jørpeland

Oslo: Perhemessu ja äitienpäiväjuhla su 12.5. klo 15.00
Margaretakyrkan, Hammersborg torg 8, 0179 Oslo

Bergen: Vaellus ja hartaus 26.5.2024 klo 11

Oslo: Kokopäiväretki bussilla Lillehammeriin to 6.6. klo 8.30 - 18.30

Trondheim: Kesäkirkko 15.6.2024 klo 15
Bakke kirke, Innherredsveien 1 E, 7014 Trondheim

Tromssa: Kesäkirkko saunarannalla 16.6.2024 klo 15
Ringvegen 219, 9017 Tromsø

**Tarkemmat tiedot seurakunnan verkkosivuilla www.finskekirken.no
sekä Facebookissa www.facebook.com/finskekirken**

Norjan suomalainen seurakunta juhlii 30-vuotista taivalta

Norjan suomalainen seurakunta täytti 30 vuotta 23.3.2024. Juhlavuoden kunniaksi haluamme nostaa esille kuluneita vuosia, yhteisiä hetkiä ja kohtaamisia.

Seurakunnan tekevät ihmiset. Olemme ylpeitä seurakunnastamme ja sen tavoitteesta, eli palvella Norjassa asuvia suomalaisia.

Onko sinulla muistoja vuosien varrelta, joita kenties haluaisit jakaa? Muisto esimerkiksi tapahtumasta tai hetkestä, joka on jäänyt erityisesti mieleen joko vuosien takaa tai lähiajoilta? Kuulisimme niistä erityisen mielellämme. Muistoja voi jakaa kuvien kera viestintävastaava Roosalle roosa.marjaniemi@finskekirken.no tai suomalaispappi Päiville paivi.aikasalo@finskekirken.no.

Kokemuksia EDUFI-harjoittelusta Oslossa

Kuva: Linda Hildén

Nykyinen EDUFI-harjoittelija Solja kertoo harjoittelujakson puolesta välissä miten hän päätyi Suomalais-norjalaiseen kulttuuri-instituuttiin, ja jakaa kokemuksiaan työskentelystä ja elämästä Oslossa.

Kertoisitko taustastasi ja siitä, miten päädyit harjoitteluun FINNOLle?

Olin viimeistelemässä kulttuurien tutkimuksen kandidiopintoja Helsingin yliopistossa keväällä 2023, kun sain yliopiston sähköpostilistan kautta vinkin EDUFI-harjoitteluhausta.

Tavoitteeni on erikoistua maisteriopinnoissa pohjoismaiden tutkimukseen, minkä takia harjoittelun suorittaminen toisessa pohjoismaassa tuntui tärkeältä mahdollisuudelta.

Olin ollut edellisenä vuonna vaihdossa Tanskassa, jossa opiskelin Aarhusin yliopistossa kulttuuri- ja luovien alojen toimintaa. Harjoittelujakso kulttuuri-instituutissa tukee siis monipuolisesti sekä aiempia että tulevia yliopisto-opintojani.

”Työn tulosten näkeminen vahvistaa entisestään työn merkityksellisyyden tunnetta.”

Mitä työhösi FINNO:lla kuuluu?

Suunnittelen ja toteutan viestintää projekteille, joista instituutin ohjelma koostuu. Harjoittelijat pääsevät myös tapaamaan ja tekemään yhteistyötä yhteistyökumppaneiden kanssa, muun muassa tapaamisten, verkostoitumistilaisuuksien ja projektikoordinoinnin yhteydessä. Taiteilijoiden lisäksi teemme yhteistyötä myös Team Finlandin sekä SKTI ja EUNIC -verkostojen kanssa.

On myös ollut hienoa päästä osallistumaan tapahtumiin joita olemme olleet toteuttamassa. Tammi-kuussa osallistuin esimerkiksi Tromssan kansainvälisille elokuvafestivaaleille (TIFF), jossa instituutti järjesti yhdessä TIFF:n sekä Riddu Riddu festivaalin kanssa paneelikeskustelun Home to Sápmi: Repatriation. Työn tulosten näkeminen vahvistaa entisestään työn merkityksellisyyden tunnetta.

“...opin jatkuvasti enemmän siitä, millä eri tavoilla Suomalais-norjalainen instituutti sekä koko instituuttiverkosto toimivat kansainvälisen yhteistyön ja dialogin edistäjinä kulttuurin kentällä.”

Mikä on ollut tärkein oppi harjoittelusi aikana?

Harjoittelua on vielä onneksi muutama kuukausi jäljellä, joten lopullista vastausta on vielä vaikea antaa.

Harjoitteluiden kautta oppii aina paljon käytännön työelämätaitoja, minkä takia olen kokenut yliopisto-opintojen ohella suoritettujen harjoittelujaksot arvokkaiksi. Instituutissa olen päässyt esimerkiksi konkreettisesti näkemään, minkälaista on työskennellä monikielisessä työympäristössä. Harjoittelu on antanut myös mahdollisuuden haastaa itseä oman kielitaidon kehittämisessä, erityisesti skandinaavisissa kielissä.

Tämän lisäksi opin jatkuvasti enemmän siitä, millä eri tavoilla Suomalais-norjalainen instituutti sekä koko instituuttiverkosto toimivat kansainvälisen yhteistyön ja dialogin edistäjinä kulttuurin kentällä.

”Työyhteisöön ja instituutin toimintaan on myös ollut helppo sujahtaa mukaan, ja uusia ystäviä on löytynyt töiden, harrastusten ja kimpapakämppeiden kautta.”

Harjoittelusi on Norjassa. Millainen kokemus on ollut asua Oslossa?

Oslo alkoi tuntua nopeasti kotoisalta. Muutin Osloon Helsingistä, ja kahdessa pääkaupungissa on paljon samaa. Merituuli, metro ja monipuolinen kulttuuritarjonta löytyvät täältäkin. Sunnuntaisin suuntaan kuitenkin ulkoilemaan lähimetsään, pulahdan avantoon Oslonvuonoon tai käyn kiipeilemässä. Kaupungille ei kannata mennä, sillä lähes kaikki kaupungit ovat sunnuntaisin kiinni. Ihailen Oslossa ihmisten aktiivista elämäntapaa ja iloista elämänasennettä. Työyhteisöön ja instituutin toimintaan on myös ollut helppo sujahtaa mukaan, ja uusia ystäviä on löytynyt töiden, harrastusten ja kimpapakämppeiden kautta. Pitkän harjoittelujakson aikana ehtii käydä myös Oslon ulkopuolella, esimerkiksi Bergenissä tai Lillehammerissa. Pääsiäisenä odottaa kalliokiipeilymatka Ruotsin puolelle!

Miksi päätit hakea harjoitteluun EDUFI:n kautta?

EDUFI-harjoittelu Suomalais-norjalaisessa kulttuuri-instituutissa tuki omia opinto- ja uratavoitteita, mikä oli tärkein syy hakemiselle.

Tämän lisäksi pidemmän (10kk) harjoittelujakson suorittaminen ulkomailla tuntui ainutlaatuiselta mahdollisuudelta.

Tavoitteeni on työskennellä tulevaisuudessa pohjoismaisen yhteistyön parissa. Tutustuminen Suomen ja Norjan väliseen kulttuuriyhteistyöhön, sekä Norjaan paremmin maana, olivat myös keskeisiä syitä EDUFI-harjoitteluun hakemiselle.

“Harjoittelujakso on vahvistanut tunnetta siitä, että haluan tehdä töitä pohjoismaisen yhteistyön parissa myös tulevaisuudessa.”

Onko harjoittelusi aikana herättänyt ajatuksia opinnoista tai laajemmin tulevaisuuden suunnitelmista tai urasta?

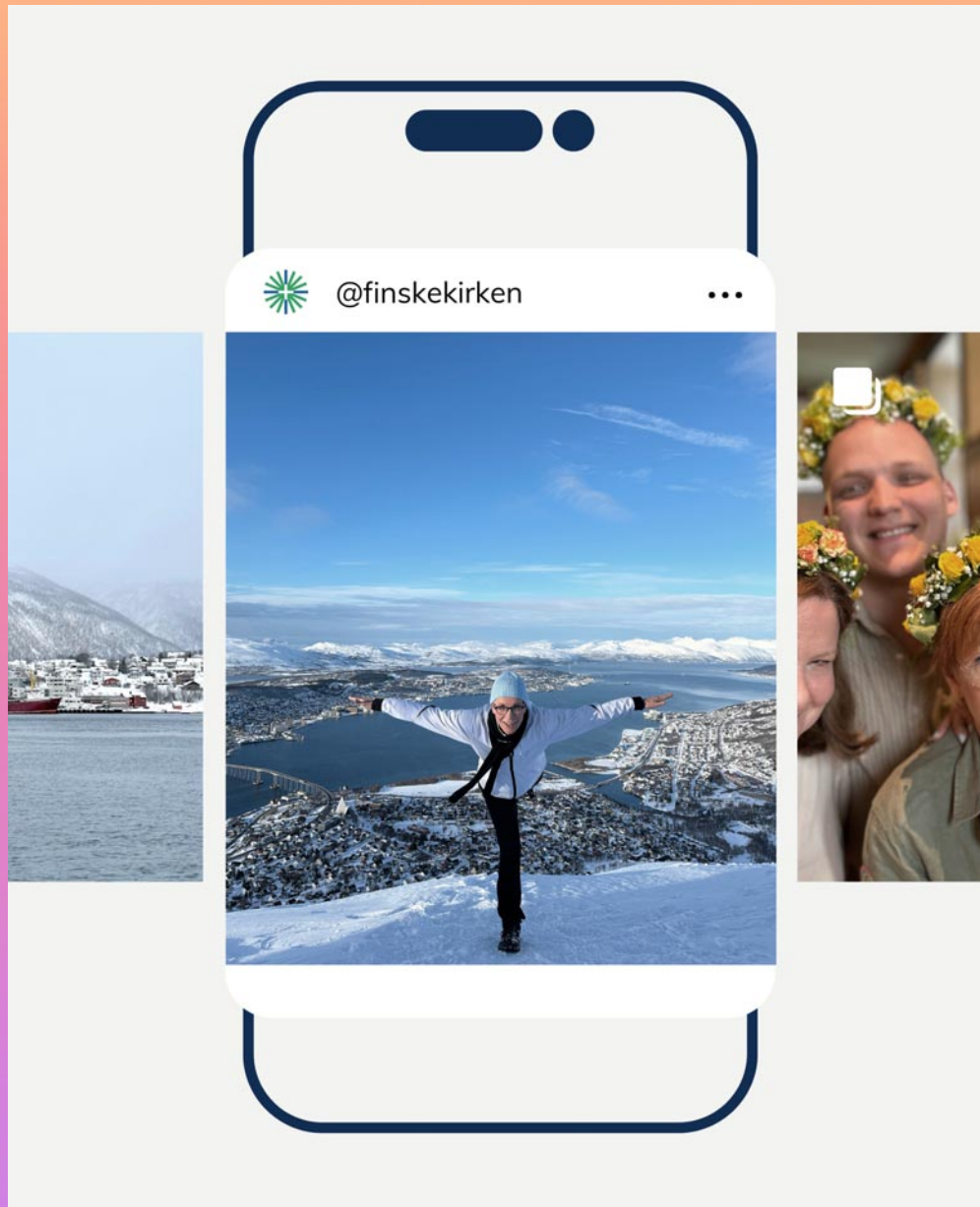
Harjoittelujakso on vahvistanut tunnetta siitä, että haluan tehdä töitä pohjoismaisen yhteistyön parissa myös tulevaisuudessa.

Suomalais-norjalainen kulttuuri-instituutti toteuttaa tällä hetkellä NORD – Cultural Bridges -ohjelmaa, jonka myötä olen kiinnostunut enemmän kansainvälisestä yhteistyöstä arktisilla alueilla, liittyen esimerkiksi saamelaisen kulttuurin ja kansallisten vähemmistöjen asemaan, sekä taiteen ja kulttuurin saavutettavuuden edistämiseen Suomessa ja Norjassa.

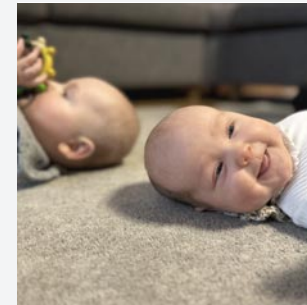
Tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden teemoista kiinnostuneena olen kokenut ajankohtaiseksi seurata myös Norjassa, Suomessa ja Ruotsissa toimivien totuus- ja sovintokomissioiden työtä.

Olemme nyt myös Instagramissa!

Mahdollisuuksia tulla yhteen kerran kuussa tai useammin

Oslo: Vauvakerho

Vauvakerhossa vauvoilla ja heidän vanhemmillaan on mahdollisuus tutustua toisiinsa. Myös leikki-ikäiset sisarukset ja isovanhemmat ovat tervetulleita. Lauluhetken jälkeen kahvit talon puolesta. Ei osallistumismaksua, omat eväät mukaan.

Perjantaisin klo 11–13

Margareta-kirkon lukusali

Hammersborg torg 8E (Läsrums), Oslo

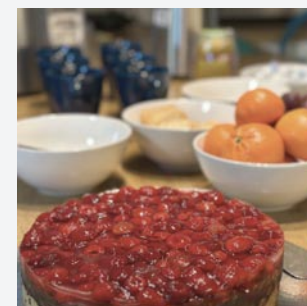
Bergen: Lastenkerho

Lastenkerhossa lauletaan ja leikitään yhdessä. Samalla mahdollisuus vaihtaa vinkkejä, kuulumisia ja ajatuksia vanhemmuudesta. Kerhoon ei tarvitse ilmoittautua etukäteen ja voit tulla oman aikataulusi mukaan. Osallistuminen on maksutonta. Ota omat eväät mukaan.

Tiistaisin klo 17.30–19

Nykirken menighetshus

Fredriksbergsgaten 4, Bergen

Oslo: Torstaikahvit

Torstaikahveilla tavataan, tutustutaan ja jutellaan ajankohtaisista aiheista. Mukana keskustelemassa suomalaispappi Päivi Aikasalo. Lähes joka kuukausi jonain torstaina Margareta-kirkon lukusalissa. Ei pääsymaksua, kahvit talon puolesta.

Noin kerran kuussa torstaina klo 14–16

Margareta-kirkon lukusali

Hammersborg torg 8E (Läsrums), Oslo

Muutokset ja tarkemmat tiedot seurakunnan verkkosivuilla www.finskekirken.no

Som pilgrim i världen

PÄIVI AIKASALO
FINLÄNDARNAS PRÄST I NORGE

I en viss situation var jag tvungen att presentera mig själv. Förutom allt annat prat uppgav jag att jag är en pilgrim. Min nya bekantskap frågade efteråt vad det betyder och varför jag kallar mig själv en sådan?

Pilgrimsfärd är en gammal kristen tradition. Kristna har vallfärdat till de heliga orterna Jerusalem, Rom och Santiago de Compostela i Spanien i århundraden. Andra lokala heliga platser i närheten har också varit populära ställen att besöka. I vår lutherska tradition utelämnades pilgrimsfärder i och med reformationen på 1500-talet. Man kunde inte längre med hjälp av dessa förtjäna sig en plats i himlen, för med reformationen blev oförtjänad nåd allt viktigare. Nu har dock pilgrimsfärder blivit en del av kristen trosutövning. De lär oss alltid något om det kristna livet.

För mig personligen har pilgrimsfärder varit övningar i förtroende. Litar jag så mycket på Guds vägledning och omsorg att jag vågar bege mig ut i det okända, trots att jag inte vet vad som väntar mig? När jag för flera år sedan återvände från min första pilgrimsfärd till Santiago de Compostela, var jag tvungen att erkänna att upplevelsen var unik. Jag hade träffat människor som var betydelsefulla för mig. Jag hade lärt mig något väsentligt om livet och om mig själv.

Pilgrimsfärden hade gett mig precis vad jag behövde - inte nödvändigtvis vad jag hade gett mig ut för att hitta. Svårigheter är en del av vandringen, precis som av livet. Det har sagts att skillnaden mellan en turist och en pilgrim är att en turist kan ha motgångar, men för en pilgrim är allt som kommer i hans/hennes väg en del av resan.

Livet är en resa. Det är en resa mot Gud. Pilgrimen vet inte var han/hon ska tillbringa sin nästa natt. Man måste dock lita på att man hittar ett ställe att bo på. Vandraren blir våt, trött, frusen och utmattad. Vägen går oavsett vidare och efter en eländig dag kommer en ny vacker och underbar dag. På samma sätt som Guds välsignelse och kärlek i svåra dagar ingår i vardagen, ingår många slags lidanden i livet. Även i livet föds nytt mitt i allt elände.

När jag for till mitt tidigare uppdrag, som präst i församlingen Utsjoki i norr, kände jag att jag skulle på pilgrimsfärd. Istället för ryggsäcken packade jag min lilla bil full med nödvändiga prylar. Min inställning var densamma som när jag skulle på vandring: lite rädd och lite upprymd. Något nytt låg framför mig, men säkert också några motgångar. Trots det här känslorna ville jag tro på att jag gick mot precis det för mig tänkta uppdraget. Jag känner likadant även nu, när jag står inför en ny uppgift.

Pilgrimen står ofta konkret vid ett vägskäl. Det finns många val i livet också. Ofta är valen i livet precis så svåra som bönen beskriver: Vådligt är att dröja och farligt att gå vidare. Inför en ny situation vill jag lita på att jag är på den väg som Gud har kallat mig till. Jag är en pilgrim i världen.

*Gråtande kommer de,
men jag tröstar dem och leder dem.
På en jämn väg där de inte snavar
för jag dem till strömmande vatten.
Jeremia 31*

Pyhiinvaeltajana maailmassa

PÄIVI AIKASALO
NORJAN SUOMALAISPAPPI

Eräässä tilanteessa minun piti esitellä itseni. Kaikenlaisen muun puheen lisäksi totesin, että olen pyhiinvaeltaja. Uusi tuttavani kysyi myöhemmin, mitä se tarkoittaa ja miksi nimeän itseni näin?

Pyhiinvaellus on vanhaa kristillistä perinnettä. Kristityt ovat vaeltaneet pyhille paikoille Jerusalemiin, Roomaan ja Espanjan Santiago de Compostelaan vuosisatojen ajan. Myös paikalliset lähellä olevat pyhät paikat ovat olleet suosittuja vierailukohteita. Meidän luterilaisessa traditiossa pyhiinvaellukset jäivät 1500-luvun uskonpuhdistuksen, reformaation, myötä pois. Niillä ei voisi enää ansaita taivaspaikkaa, sillä reformaation myötä ansaitsematon armo tuli yhä tärkeämmäksi. Nyt pyhiinvaelluksista on kuitenkin tullut osa kristillistä uskon harjoitusta. Ne opettavat aina jotain kristityn elämästä.

Minulle itselleni pyhiinvaellukset ovat olleet luottamuksen harjoituksia. Luotanko johdattukseen ja Jumalan huolenpitoon niin paljon, että uskallan lähteä kohti tuntematonta, vaikka en tiedä, mitä on edessäni? Kun palasin vuosia sitten ensimmäiseltä pyhiinvaellukselta Santiago de Compostelaan, minun oli myönnettävä, että kokemus oli ainutlaatuinen. Olin tavannut itselleni merkityksellisiä ihmisiä. Olin oppinut jotain olennaista elämästä ja itsestäni. Pyhiinvaellus oli antanut minulle juuri sitä mitä tarvitsin - ei välttämättä sitä, mitä olin lähtenyt etsimään. Vaellukselle kuuluvat vaikeudet niinkuin elämääinkin. On sanottu, että turistin ja pyhiinvaeltajan erottaa siitä, että turistilla voi olla vastoinkäymisiä, mutta pyhiinvaeltajalla kaikki eteen tuleva kuuluu matkantekoon.

Elämä on matka. Se on matka kohti Jumalaa. Pyhiinvaeltaja ei tiedä, missä hän viettää seuraavan yönä. Kuitenkin pitää luottaa siihen, että majapaikka löytyy. Vaeltaja kastuu, väsy, palelee tai uupuu. Kuitenkin tie kantaa ja surkean päivän jälkeen tulee kaunis ja upea päivä. Samalla tavalla myös arkielämässä Jumalan siunaus ja rakkaus sisältyy myös vaikeisiin päiviin ja elämän monenlaisiin kärsimyksiin. Elämässäkin syntyy uutta monenlaisten vaikeuksien keskellä.

Kun lähdin edeltävään tehtävääni pohjoisen Utsjoen seurakunnan papiksi, minusta tuntui, että olin lähdössä pyhiinvaellukselle. Rinkan sijaan sulloin pienen auton täyteen tarpeellista tavaraa. Mutta asenteeni oli sama kuin vaellukselle lähdessä: hiukan pelotti, vähän jännitti, jotain uutta olisi edessä ja varmasti myös vastoinkäymisiä. Kuitenkin halusin uskoa, että olin menossa kohti juuri omaa tehtävääni. Hiukan samalta tuntuu nytkin, uuden tehtävän edessä.

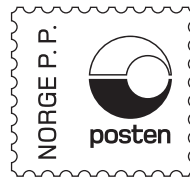
Pyhiinvaeltaja on usein konkreettisesti tienhaarassa. Elämässäkin on monia valinnan paikkoja. Usein elämän valinnat ovat juuri niin vaikeita kuin rukouksessa kuvataan: uskallettua on viipyä ja vaarallista on jatkaa.

Uuden tilanteen edessä haluan luottaa siihen, että olen sillä tiellä, jolle Jumala on minut kutsunut. Olen pyhiinvaeltajana maailmassa.

*Itkien he tulevat,
ja minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen.
Minä vien heidät vesipuroille,
tasaista tietä, jolla he eivät kompastu.
Jeremia 31*

PRIORITY

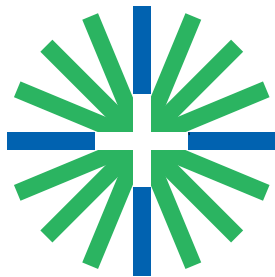

Avsender
Den finske menigheten i Norge
Rådhusgata 1–3
0151 OSLO

Norjan suomalainen seurakunta
Den finländska församlingen i Norge

+47 22 21 10 00
post@finskekirken.no

www.finskekirken.no
www.facebook.com/finskekirken
www.evl.fi/ulkosuomalaiset

NORJAN SUOMALAINEN SEURAKUNTA
DEN FINLÄNDSKA FÖRSAMLINGEN I NORGE
DEN FINSKE MENIGHETEN I NORGE